Весняного погожого ранку на високій горі над кручею паслася біленька кізка. Навколо буяли соковиті трави, зеленіли дерева, пишнилися кущі. Ласувала кізка смачними паростями й примовляла вдоволено:

— Ме-е-е! Ме-е-е! Як гарно в горах, коли все зеленіє. Яка краса!

Вовк, пробігаючи під горою, почув її голос. Підвів голову, зміряв оком висоту й зітхнув:

— Жаль, не видеруся. Але ж коза може сюди скочити. Це їй за іграшки. А там...

Вовкові очі жадібно заблищали, і він облизав гострі зуби.

— Як би заманити сюди кізку? — пробурмотів собі під ніс.

Думав, думав сіроманець, а потім усміхнувся лукаво та й каже:

— Ет, що тут мудрувати? Хіба то так важко? Хитрість допоможе всюди, отже й тут без неї не обійдешся.

Прокашлявся вовк, аби пом'якшав голос, і гукнув солоденько:

— День добрий, біленька кізко!

— День добрий,— відмовила та. Нітрохи не злякалася, бо знала: вовкові не видертися до неї.

— А чого це ти пасешся над бескеттям? — удавано здивувався сіроманець.— Що ти там знаходиш? Чи тобі кращого місця немає?

— О, тут такі смачні гілочки!

— Та кинь ти їх! Ходи сюди, поглянь, що то є справжня паша. Яка тут трава висока, які буйні кущі! їй-право, ти такого харчу зроду-віку не бачила!

— Дякую, любий вовче,— чемно відказує кізка, усміхаючись сама до себе,— але мені й тут добре.

— Ого! А який тут виноград! А я й не бачив! — вигукнув вовк.— І коли він устиг викинути такі товсті смачні пагони?

— І на горі є виноград,— сміється кізка,— скільки хочеш!

— Далебі, не такий добрий, як тут,— правив своєї вовк.— Ходи-но сюди, покуштуєш — спасибі мені скажеш.

Кізці урвався терпець; нахилилася вона над кручею й каже насмішкувато:

— Ой, вовче, вовче! Здається мені — клопочешся не так за мій живіт, як за свій! Хіба ні?

Побачив вовк, що пошився в дурні, та й прикусив язика. Похнюпився й сердито почвалав геть.

А кізка напаслася й пішла собі відпочивати.

Отож коли шахраї мають справу з розумними людьми — їхні хитрощі не досягають мети.